

И ето, дошелъ този день. Още отъ първата дума на Андрея, Анна сѣкашъ съ ножъ я заклали. Нѣщо лошо предчувствала тя. И за пръвъ пѣтъ въ живота си, тя не се съгласила съ мъжа си. Тя дълго спорила, молила го, плакала съ сълзи да не ги оставя — нея и малкитѣ три деца.

— Не заминавай, Андрей, не заминавай! молила го тя. — Защо ни сж пари? Ние и така сме щастливи. Какво ни трѣбва още? Лошо ли си живѣемъ? Ето, ти вече си здравъ. Загубеното скоро ще наваксаме. Гладни нѣма да останемъ. Па и да погладуваме малко, нищо. Двама ще работимъ и ще препечелимъ. Вър-